

ERIN HUNTEROVÁ

VOLÁNÍ DIVOČINY

DUCHOVÉ
VE HVĚZDÁCH

albatros

Volání divočiny (6): Duchové ve hvězdách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

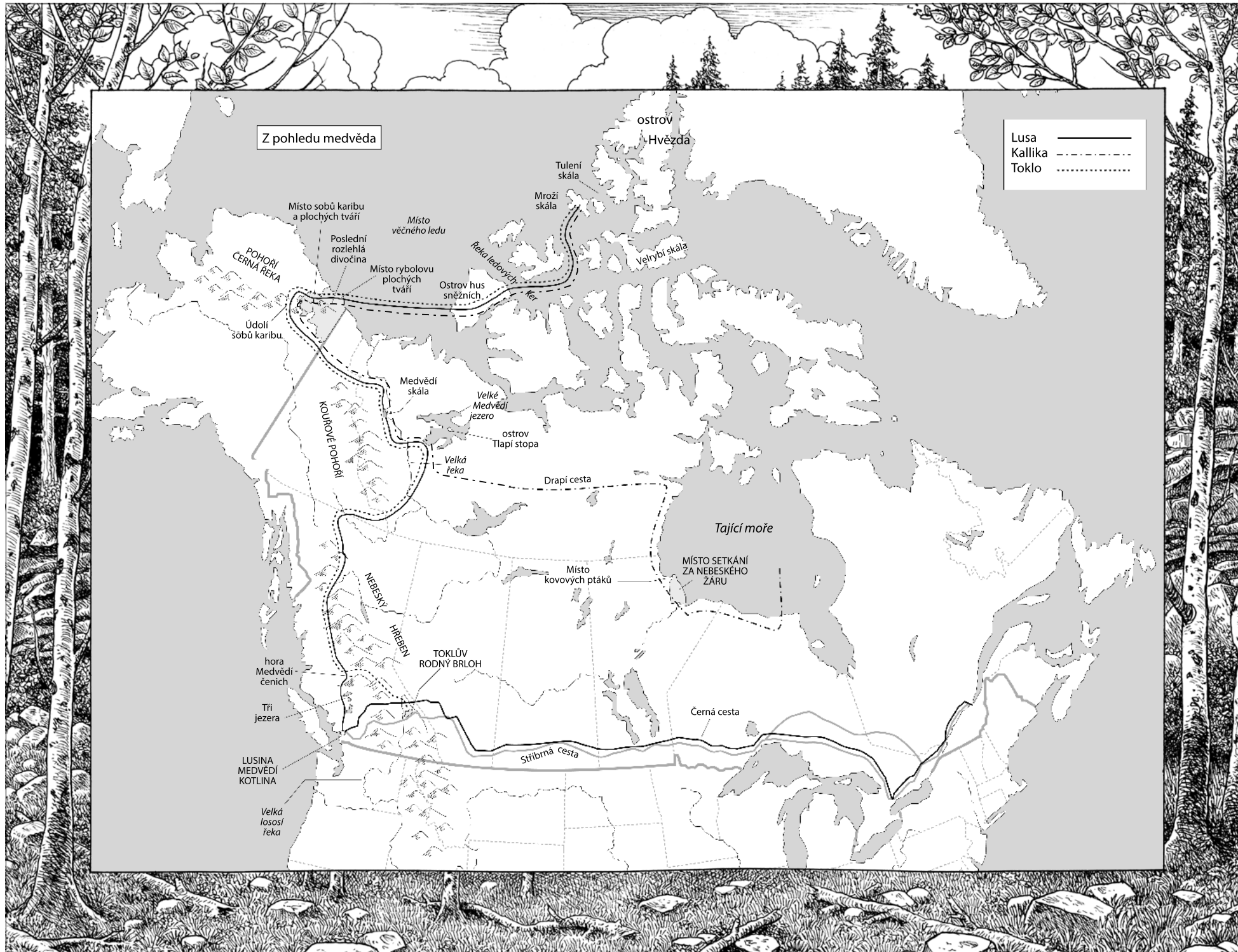
Volání divočiny (6): Duchové ve hvězdách – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Z pohledu medvěda

- Lusa —————
- Kallika - - - - -
- Toklo .....

ostrov Hvězda

Tulení skála
Mroží skála

Místo sobů karibu a plochých tvářů
Místo věčného ledu
Poslední rozlehlá divočina

POHOŘÍ ČERNÁ ŘEKA

Řeka ledových ker

Ostrov hus sněžných
Velrybí skála

Údolí sobů karibu

Místo rybolovu plochých tvářů

Medvědí skála

Velké Medvědí jezero

ostrov Tlapi stopa

KOURÓJE POHOŘÍ

Velká řeka

Drapí cesta

Tající moře

MÍSTO SETKÁNÍ ZA NEBESKÉHO ŽÁRU

Místo kovových ptáků

hora Medvědí-čenich

Tři jezera

LUSINA MEDVĚDÍ KOTLINA

Velká lososí řeka

TOKLŮV RODNÝ BRLOH

NEBESKÝ HŘEBEN

Černá cesta

Stříbrná cesta

Z pohledu člověka

GRÓNSKO

ELLESMERŮV OSTROV
OSTROV
OSTROVY KRÁLOVNY ALŽBĚTY
BANKSŮV OSTROV
VIKTORIIN OSTROV
BAFFINŮV OSTROV

Severní ledový oceán
Beaufortovo moře
Arktická vesnice
Kaktovik
ARKTICKÁ NÁRODNÍ PŘÍRODNÍ REZERVACE
Atigunský průsmyk
Fairbanks
Anchorage
Aljašský záliv
Aljaška
Brooksovo pohoří
Mackenziovo pohoří
Mackenziova řeka
Ostrov pověr
Velké Medvědí jezero
Velké Otročí jezero
Yellowknife
Churchill
Hudsonův záliv
Národní park Wapusk
Národní park Mount Revelstoke
Edmonton
Calgary
Regina
Winnipeg
Winnipegské jezero
Transkanadská dálnice
Kanadská pacifická železnice
Winnipeg
Ottawa
Montreal
Quebec
Boston
New York
Toronto

severní polární kruh

Atlantský oceán

St. John's

KANADA

SKALNATE HORY
Národní park Mount Revelstoke
Prince Rupert
Vancouver
VELKÁ VANCOUVERSKÁ ZOO
Seattle
Portland
reka Columbia
Helena
Bismarck
St. Paul
Minneapolis

ALJAŠKA

Fairbanks
Anchorage
Whitehorse
Juneau

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

Tichý oceán

VOLÁNÍ DIVOČINY

DUCHOVÉ
VE HVĚZDÁCH

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Se zvláštním poděkováním Cherith Baldryové

KAPITOLA PRVNÍ

UJURAK

Ujuraka příšerně bolely nohy. Dokázal se soustředit jen na to, aby položil jednu tlapku před druhou. Měl pocit, jako by se s kamarády trmácel po Věčném ledu už nekonečně dlouho. Moc dobře však věděl, že od chvíle, co utekli plochým tvářím nedaleko ropné věže, vyšlo slunce zatím jen párkrát.

Ohlédl se přes rameno a všiml si, že jeho tři společníci vypadají stejně unavení, jako se on cítí. Toklo, velký hnědý grizzly, se ploužil vpřed s hlavou svěšenou. Za ním klopýtala Lusa, už ani nevěděla, kudy jde, a postavou připomínala jen černou tečku na nekonečně bílé pláni. Ujurakovi bylo nad slunce jasné, že na ni budou muset pořádně dohlédnout, aby se náhodou znovu neponořila do dlouhého spánku. Dokonce i Kallika, jež byla na ledu víc doma než kterýkoliv z nich, se šinula vpřed se zasmušilým výrazem ve tváři.

Vítr bičoval okolní led a kroutil jej do prapodivných tvarů,

kte­ré se medvě­dům ča­sto vypí­na­ly nad hlavami až do nebe. Nejdřív si mezi nimi hráli na schovávanou; Ujurak si právě vzpomněl, jak se Lusa i přes svůj černý kožík uměla vždycky dokonale schovat, a se zafuněním se pousmál. Taký se spolu klouzali po zamrzlých sněhových závějích nebo hledali tvary připomínající zvířata. Toklo jednou dokonce zavrčel na ledový sloup, protože si myslel, že vypadá jako Shotek, hnědý grizzly, co ho napadl na ostrově ve Velkém Medvědí­m jezeře.

Teď jsme ale tak unavení, že nemáme na hraní ani pomyslení, napadlo v duchu Ujuraka. Tak unavení, že už se dokážeme jen nekonečně ploužit vpřed.

Vtom celý ztuhl. Zamžoural před sebe a uvědomil si, že jim v cestě stojí zmrzlý hřeben, ledová stěna, mizící na opačné straně v dále.

„Co teď?“ zabručel Toklo a došoural se k Ujurakovi, který se zastavil. „Hlavně mi neříkej, že to tu budeme muset přelézt.“

„Budeme,“ odpověděl klidným hlasem Ujurak. Cítil, že se sune stále blíž a blíž k duchovi svojí mámy i že ho tlapky tahají vpřed s tak nepolevující vervou, kterou zkrátka nemůže přehlížet. „Musíme prostě jít tudy.“

Dřív by se s ním velký grizzly začal hned hádat. Ale teď jen znechuceně zafrkal. „Bál jsem se, že to řekneš.“

„Jenže jak?“ zajímalo Lusu, když potlačila zívnutí. Černá baribalka se spolu s Kallikou doplahočila vedle nich. „Vždyť ten hřeben je hrozně vysoký a kluzký!“

Ujurak se letmo ohlédl pro radu po Kallice, ale ta jen rozpačitě zakroutila hlavou. „Tam, kde jsem žila s Nisou a Taqqiqem, žádné hřebeny neležely.“

„Jdu první,“ oznámil ostatním Toklo. „Pokusím se vám do ledu vyškrábat pár ok.“

A aniž čekal, co mu na to řeknou, soukal se po hladkém svahu vzhůru. Zarýval se drápy do zledovatělého povrchu a ve sprškách pod sebe shazoval ledové třísky; Lusa se přikrčila k ledu a tlapkami si přikryla hlavu. „Dávej bacha, píchají jak žihadla!“ obořila se na něj.

„No tak, to zvládneš.“ Kallika pošťouchla malou černou bari-balku zpátky na všechny čtyři. „Jdi první, budu tě jistit.“

Lední medvědice zajela pod Lusu rameny a vyzvedla ji nahoru. Černá baribalka se štrachala v závěsu za Toklem vzhůru po svahu a s obtížemi strkala tlapky do ok, která tam před ní velký grizzly vytvořil. Najednou však zapištěla leknutím. Tlapka se jí z jednoho ledového oka vysmekla ven a ona se rozjela dolů, přední tlapky roztažené široko od sebe, zatímco zadními zběsile šmátrala po ledu. Pak ale drápy zajela do jednoho z ok a začala znovu šplhat vzhůru. Ujurak si s úlevou oddechl.

„A teď ty,“ navrhla malému grizzlymu Kallika. „Budu nás krýt, kdyby nám hrozilo nebezpečí.“

Ujurak souhlasil, i když moc nechápal, čeho by se v téhle duchaprosté pustině měli bát. Chvílemi se ho totiž zmocňoval pocit, že jsou na tomhle světě už jedinými žijícími tvory.

Toklo se už mezitím dostal na hranu hřebenu, otočil se a zavolal dolů na medvědí kamarády. „No tak, vy líný šneci, necou-rejte se! Na druhý straně už to bude brnkačka!“

Ujurak lezl rychle. Do tlapek mu dodávalo sílu vědomí, že na medvědy z nebe dohlíží jeho máma, a tak se dosoukal na hranu hřebenu hned těsně za Lusu.

Malá černá baribalka tam sebou žuchla na led a snažila se popadnout dech. „Myslela jsem, že odtud už třeba uvidíme zem,“ utrousila. „Ale místo toho tu všude leží zase jen další led.“

Ujurak zíral před sebe a viděl, že na této straně se hřeben svažuje k ledové pláni s hrbolatým povrchem, podobající se zmrzlému rozbouřenému moři. Po nebi se táhly bledé mraky a v místech, kde se jimi snažilo prodrat slunce, se rozsvěcovaly do mléčné mlhoviny. Bylo proto zhola nemožné určit, kde končí led a začíná nebe.

„Musíme jít pořád dál,“ prohlásil rozhodně Ujurak.

A jen co k nim vyšplhala i Kallika a setrásla si z kožichu úlomky ledu, vydali se všichni společně zase po svahu dolů.

„Jsem utahanej jak kotě, mám pocit, že mi každou chvíli upadnou tlapky,“ zabručel Toklo, zatímco kráčel po Ujurakově boku. „A navíc si moje břicho myslí, že mi někdo asi rozsápal krk.“

Ujurak dloubl kamaráda čenichem do ramene. „Brzy se zastavíme a něco slupneme,“ sliboval mu a snažil se znít povzbudivě. „Kallika nám jistě něco uloví.“

„Teď už jí to jde přímo skvěle,“ připustil Toklo. „Hej, Kalliko, co takhle chytit nám pěknýho baculaťoučkýho tuleně?“

„Proč ne.“ Lední medvědice napřímila hlavu a zatvářila se pyšně; Toklo začal věřit, že jim dokáže obstarat potravu. „Nechcete si vy tři odpočinout, než najdu tulení otvor?“

Zastavila se, pohodila hlavou ze strany na stranu a zavětrila – Ujurak vytušil, že se snaží najít to nejlepší místo, kde začít hledat – a pak se odploužila po ledu pryč.

Ujurak je zavedl k pokroucené kupce sněhu, v níž se ukryli před větrem, prohánějícím se po zmrzlé pláni. Lusa se v duti-

ně schoulila do klubíčka, ovinula si tlapkami čenich a zavřela oči.

Toklo se k ní přikrčil a úzkostlivě si ji prohlížel. „Doufám, že nám právě neusíná dlouhým spánkem,“ zamručel.

Ujurak přikývl. Od chvíle, co utekli plochým tvářím, byla Lusa sice mnohem veselejší i čilejší, ale přesto se o ni neustále bál, stejně jako Toklo. *Musí se dostat zpátky na pevnou zem. Jako my všichni.*

Oba grizzlyové se k Luse přitulili, a zatímco čekali na Kalliku, dělili se s baribalkou o svoje teplo.

„Mohla by sebou trochu hodit,“ ucedil Toklo a neklidně se zavrtěl. „Mám hlad jako vlk!“

„Já taky,“ přiznal Ujurak.

„I když upřímně... z tuleňů se mi už zvedá žaludek,“ pokračoval velký hnědý grizzly. „Dal bych nevím co za čerstvýho lososa nebo zajíce!“

Ujurak cítil, jak se mu z té představy sbíhají sliny a kručí mu v břiše. „Tuhle jsem Lusu slyšel, jak si ze spánku cosi mumlala o larvách a bobulích,“ svěřil se Toklovi. „Už to nebude dlouho trvat.“

Toklo místo odpovědi jen pochybovačně zavrčel.

Ujurak si však nedokázal pomoci, na duši se cítil přímo báječně. UVědomoval si máminu přítomnost s takovou intenzitou, až mu mravenčilo po těle od hlavy až po ocas. Věděl ale, že kamarádi jeho přesvědčení nesdílí. *Uvidí, že mám pravdu,* pomyslel si v duchu. *Naše putování se už určitě blíží ke konci.*

Čas se však začal vléct, a Kallika pořád nikde. Ospalý Ujurak se v myslí nechal unést zpátky k táboru plochých tváří a k Sally,

mladé samici plochých tváří, s níž se tam skamarádil. Vzpomněl si na její tmavé vlasy, smějící se oči i na obrovský soucit, jímž oplývala, když pomáhala zvířatům, co se nechala chytit do spárů černé ropy. A taky si vzpomněl, jak jí vyrazilo dech, když ho viděla proměnit se v medvěda.

Zajímalo by mě, co asi ostatním řekla o tom, jak jsme s Lusou zmizeli. Nebude se nás třeba snažit najít?

Ujurakem projel šíravý pocit smutku. Bylo zvláštní, že se mu stýská po ploché tváři. Ale zároveň věděl, že pro ně oba bude nejlepší, když už se nikdy neuvidí. A přesto se mu šíleně stýskalo po Sallyině veselé a dobrosrdečné povaze.

Já nejsem plochá tvář; já jsem medvěd... nebo snad ne? Nebylo to zase tak dávno, co málem úplně zapomněl na své pravé já, protože až příliš dlouho pobýval v těle velryby. Nechtěl proto riskovat, že by se mu to teď přihodilo znovu. Já jsem medvěd. A jak bych to Sally vůbec vysvětlil, kdybychom se náhodou znovu setkali?

„Ech... Sally, vidíš sama, většinou jsem medvěd, ale někdy taky plochá tvář, nebo pták, nebo...“ zamručel nahlas.

„Hej!“ dloubl ho do boku Toklo a tím ho dočista probral ze spánku. „Ty si povídáš sám se sebou?“

„Ne, se Sally,“ odpověděl Ujurak a ani na okamžik se nezamyslel, jak to asi bude Toklovi znít.

„A proč?“ V Toklově hlase se ozval nádech žáření. „Vždyť tu ani není. Navíc je to plochá tvář.“

„Ona je ale *hodná* plochá tvář,“ bránil ji Ujurak. Toklo našťavaně zafuněl, a tak malý grizzly natáhl ke kamarádovi tlapku a položil mu ji na rameno. „Máš pravdu,“ zašeptal k němu, aby

ho uklidnil, i když docela dobře nechápal, proč ho tak vytáčí plochá tvář, kterou už ani jeden z nich v životě neuvidí. „Nemá cenu si s ní povídat.“

Už nikdy... pomyslel si v duchu celý zkroutěný. Byla moc hodná a milá, ale každý musíme jít svou vlastní cestou bezpečí.

Když se Kallika konečně vrátila zpátky a táhla za sebou tuleně, slunce už se zase klouzalo po nebi dolů. Ujurak šfouchl do Lusy, probudil ji a všichni čtyři se dychtivě nahrnuli kolem úlovku.

„Ten je... fakt... parádní, Kalliko,“ pronesl Ujurak a snažil se skrýt zděšení. Byl to ten nejmenší tuleň, jakého kdy viděl, ani nebyl dospělý. Viselo na něm tak málo masa, že se jím jen stěží mohli nakrmit všichni čtyři.

„Přesně tak... parádní úlovek!“ dodala Lusa, ale v jejím hlase zněla prázdnota.

Toklo jen zavrčel a uškubnul si kousíček.

„Búúú. Taky by ti neupadla tlama, kdybys poděkoval,“ zamručela k němu Kallika, jen co se všichni příkrčili ke kořisti a pustili se do ní. „Čekala jsem na ni *celou věčnost!*“

Lusa spolkla sousto tuleního masa. „My víme, že ses moc snažila –“

„No, moc to tak nevypadá,“ přerušila ji Kallika a hlas se jí z pocitu zmaru zvedl do fistule. „Jestli vám to není dost dobrý, tak proč si neobstaráte třeba bobule nebo zajíce?“

„Víš přece, že to nejde.“ Toklo se zvedl na všechny čtyři a zamračil se na lední medvědici. „Všude jsou tu jen tuleni! A led! A zase tuleni a zase led!“

Opovržlivě píchl tlapkou do tuleních zbytků a začal se šourat pryč.

„Počkej,“ zakřičela na něj Lusa, vyskočila na všechny čtyři a pelášila za ním. „Vrať se zpátky! Pleteš se!“

Toklo se ohnal hlavou na stranu, vypínal se nad malou černou baribalkou jako strašák. „Já že se pletu?“ obořil se na ni. „Tak když seš tak chytrá, tak mi tu teda ukaž nějaký jiný zvíře.“

Lusa k němu natáhla čenich a s naléhavostí v očích se na něj zadívala. „*Tak poslouchej...*“ vydechla.

Ujurak s Kallikou si vyměnili zmatené pohledy. Všichni medvědi ztichli. Ujurak skoro ani nedýchal. A pak, daleko předaleko od nich, zaslechl neznatelné štěkání.

„Tam!“ zvolala vítězoslavně Lusa.

„Hmm, tos nás teda přesvědčila,“ zabručel Toklo. Začal si to šinout zpátky ke kamarádům, Lusa hopsala vedle něj. „A co to je za zvíře? Je vůbec k jídlu?“

Všichni znovu nastražili uši a poslouchali ono neznatelné štěkání. Ujurak byl skálopevně přesvědčený, že by měl být schopný vybavit si, které zvíře tenhle zvuk vyluzuje, ale paměť ho zradila. „Nejsou to tuleni?“ zeptal se Kalliky.

Lední medvědice zakroutila hlavou a zatvářila se rozpačitě. Vtom se jí však rozzářily oči. „Mroži!“ zvolala.

„Cože?“ Lusa vytřeštila oči hrůzou. „Ti jsou hrůzostrašní!“

Ujurak pocítil v břiše závrať, vzpomněl si, jak ho s Kallikou posledně jeden mrož napadl. A přestože se tehdy jeho útokům bránili ve dvou, zabít tak strašlivou stvůru je stálo veškerou odvahu i sílu.

„Já vím,“ připustila Kallika. „Budeme si muset dát pozor, abychom se k nim nedostali moc blízko. Mroži se ale nikdy nepouštějí na otevřený Věčný led příliš daleko. Jestliže je slyšíme, pak to znamená, že už jsme blízko země.“

Ujurakovi se po těle rozlila vlna úplně nové energie. S kamarády v těsném závěsu se sunul přes led stále vpřed, po směru zvuku. Ale ať běželi seberycheleji, zvuk ne a ne zesílit.

„Přichází to k nám z mnohem větší dálky, než jsem doufala,“ přemýšlela nahlas Kallika.

„Vzduch se ani nehne,“ funěla Lusa a horko těžko se snažila udržet krok s většími medvědími kamarády. „Zvuk proto putuje hodně daleko.“

Slunce se ponořilo za obzor a další kratičký den se nachýlil ke konci. Začal se sbírat soumrak. Večerní mraky se protrhaly a brzy se objevil měsíční kotouč, plovoucí vysoko na nebi. V jeho bledém světle led zářil jako stříbro.

„Navrhuju jít pořád za čenichem,“ zavrčel Toklo. „Je mi jedno kam, jen prostě dál, dokud se nedostaneme z toho pitomýho ledu pryč.“

„Ujuraku, nevidíš náhodou nějaké znamení?“ zeptala se Lusa.

Ujurak se na okamžik zastavil, přešel pohledem po nebi, ale po přítomnosti duchů nebylo nikde ani stopy, jen v dáli na obzoru se táhlo pár neznatelných pruhů.

„Od té doby, co jsme opustili ropnou věž, jsme zatím skoro žádné duchy neviděli,“ pronesl spíš pro sebe. „Doufám, že nad námi nezlomili hůl, když nám to tak strašně trvá.“ Najednou se ho zmocnil pocit, že má v břiše těžký kámen, který ho stahuje dolů. „Třeba jdeme vážně moc pozdě?“

„Nesmysl!“ utěšovala ho Lusa a dloubla ho čenichem do chlupatého ramene. „Cítíš přece pořád, jak tě máma pobízí vpřed, nebo ne? A teď jsme navíc objevili úplně nové místo, můžeme ho prozkoumat!“

Odhopsala od Ujuraka zase pryč, krátké nohy jí přitom pérovaly nahoru a dolů, plné odhodlání. Ujurak ji následoval a společně pak dohonili Tokla s Kallikou. Ze všech těch dní plných namáhavého putování a skrovné potravy odtékala z medvědů pomalu síla jako míza ze stromu. Nemůžou přece běžet věčně.

Ujurakovi se zdálo, že už slyší štěkot mrožů jasněji, ale byli od nich pořád na hony daleko, když si uvědomil, že jsou kamarádi až příliš vyčerpaní, aby mohli pokračovat dál. Lusa za nimi začala pokulhávat, co chvíli zamrkala a zatřepala hlavou, jako by se snažila neusnout. Kallika se za ní belhala, protože šlápla na ostrý ledový stěp, a dokonce i Toklo vypadal nervózně.

„Musíme si odpočinout,“ rozhodl Ujurak a zastavil se. „Mroži nám neutečou.“

Kamarádi už měli putování plné tesáky, a tak nic nenamítali. Našli si u úpatí dalšího ledového hřebenu přístřešek, schoulili se v něm do klubíčka a usnuli. Ale i poté co Ujurak zavřel oči, štěkot mrožů mu dál zněl v uších jako ozvěna. Země však byla stále v dalekém nedohlednu.

Slunce ještě nevyšlo, když Ujuraka probudila kňučící meluzína a syrový chlad v kožichu. Před čenichem se mu ve vírcích točily sněhové vločky; do kožichu ho začala šlehat sněhová bouře a svými ledovými drápy ho drásala po těle.

Toklo se krčil vedle něj a Lusa mu přes rameno nakukovala do vířícího sněhu. „Tak to nám ještě scházelo,“ zavrčel Toklo.

„Teď přece nemůžeme umrznout k smrti!“ zaprotestovala Lusa. „Ne teď, když jsme konečně tak blízko země. Duchové přece nejsou tak krutí.“

„Měli byste začít vyhrabávat sních,“ navrhla Kallika. „Jen tak se pořádně zahřejeme.“

Ujurak byl ale příšerně vyčerpaný, měl pocit, že drápy neudělá ani škrábanec. Zoufalství mu však vlilo do tlapek sílu. Společně začali u hřebenu hrabat sních, až si vyhrabali brloh.

„Pitomá sněhová bouře!“ vykřikla Lusa, zatímco jí tlapky pracovaly na plné obrátky. „Nebýt jí, tak už jsme se vydali za mroži.“

Začala hrabat hlouběji, a jak za sebe předními tlapkami odhazovala do kopečku sních, hlava se jí ztrácela na dně jámy. Zničehonic však přestala a udiveně zapištěla.

„Co se děje?“ zeptal se úzkostně Ujurak, vyděšený, že se jeho kamarádka zranila.

Lusa vystrčila makovičku ven. „Kameny!“ zaječela. „Země!“

Ujurak na ni okamžik zíral s otevřenou tlamou; namačkal se spolu s Toklem i Kallikou kolem jámy a dívali se, co vlastně malá baribalka našla.

A skutečně. Místo vody, sněhu nebo jen dalšího ledu ležela na dně jámy vrstva šterku. Ujurak se po něm natáhl, a jen co se hrubého povrchu dotkl, ucítil pod tlapkou pevnou půdu. Po celém těle se mu rozlila nezměrná vlna štěstí.

Dokázali jsme to!

A zatímco tam všichni čtyři medvědi stáli, oněmělí úžasem, skučící sněhovou bouří rozrazil burácivý řev mrožů.

„Tímto tě pojmenovávám Mroží skála,“ pronesla slavnostně Lusa. Nasoukala se až na dno jámy, natáhla čenich a pevninu očenicchala. Ujurak s Toklem se namačkali vedle ní; Ujurak zavřel oči a zhluboka nasál teplou vůni kamení i země.

„No,“ z kraje jámy k nim dolehl Kalličin veselý hlas, „teď už si možná přestanete stěžovat, že tu žerete jen tuleně.“

Ujurak znovu vzhlédl a spatřil jen nejasnou siluetu lední medvědice uprostřed rozvířeného sněhu. Vylezl z jámy ven a všemi směry viděl jen tu samou zasněženou krajinu, po níž putovali už takovou dobu, že jim to splývalo do jednoho nikdy nekončícího dne.

A kde jsou všechny rostliny a zvířata? ptal se v duchu. Jak daleko budeme ještě muset jít?

Společnými silami jámu rozšířili, a zatímco se v ní k sobě tiskli jako sardinky, hučela jim nad hlavami sněhová bouře. Slunce mezitím dvakrát vyšlo a zase zašlo, vítr ošlehával svými drápy ledovou pláň a popoháněl po ní sních stále kupředu.

Ujurak s každým uběhnutým dnem cítil, že se mu žaludek svírá stále víc a víc hladý, a moc dobře si uvědomoval, že trpí i jeho tři kamarádi.

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby ty mrože už nebylo slyšet,“ zamručel Toklo, když k nim vítr opět zavál jejich burácivý řev. „Cítím je až sem. Nedokážu myslet na nic jiného, než jak bych do jednoho z nich zahryznul tesáky.“

Ujurak souhlasně zabručel; byl tak vyhladovělý, že by si to s jedním takovým divokým monstrem klidně rozdal, kdyby měl jen špetku naděje, že si konečně nacpe chřtán pořádným masem.

Kallika cosi zabrblala a zabořila Luse čenich do kožichu. Nezbyvalo než čekat a doufat, že bouři prospí a pak budou moct pokračovat dál.

Konečně se Ujurak probudil do ticha. Zvedl hlavu a uvědomil

si, že vítr už se utiřil. Svítlo slunce; světlo se odrazilo od nedotčené sněhové peřiny, která přikryla led ve všech směrech.

„Probuďte se!“ Ujurak dloubl nejdřív Tokla, pak Kalliku, a nakonec i Lusu. „Je po bouři.“

Vydrápal se z jámy ven. Medvědí kamarádi se probrali ze spánku, zamžourali do jasného světla, a jen co si narovnali ztuhlé nohy, jali se Ujuraka následovat.

Lusa si tlapkami nabrala sníh a protřela si jimi obličej, aby se konečně probudila. „Svižněji, vy lenochodi!“ zakřičela na ostatní a nadšeně vyhopsala z brlohu ven. „Tudy! Pojdme –“ Zničehonic se ale zarazila. Zasněžený povrch se pod její tíhou propadl a její malá černá postavička zahučela do závěje.

„Ach jo, za co, duchové, za co...“ zamručel si pod vousy Toklo.

Doplahočil se k místu, kde Lusa zmizela, a začal se brodit čerstvým prachovým sněhem. Ujurak ho sledoval napůl pobaveně, napůl úzkostlivě, když vtom velký grizzly zanořil čenich do závěje, čelistmi popadl Lusu za ocas a tahal ji zpátky.

„Hej, to bolí!“ okřikla ho, a jak se vynořovala ven, černý kožich tu a tam pocukrovaný sněhem, máchala tlapkami sem a tam.

Toklo ji vytáhl na okraj závěje a upustil ji. „Dávej příště laskavě pozor, kam šlapeš.“

„A ne že nám zase zmizíš,“ dodal Ujurak, zatímco se Lusa snažila setrást z kožichu sníh a prášila ho kolem sebe. „Nevíme přesně, kde jsme.“

„A jak to zjistíme?“ zeptala se Kallika.

Ujurak se začal soustředit, ale mrože už nikde neslyšel, ani

necítil. *Zrovna teď, když by se to tak hodilo...* Ani duchové mu neposlali žádné znamení.

Zbývá už jen jeden způsob, pomyslel si a strachem mu šklublo u srdce, které bylo v tu chvíli ledovější a tvrdší než ostré ledové třísky. *Možná tak navždy ztratím sebe sama.*

Ale jak se ticho neustále prodlužovalo a prodlužovalo, jeho strach přebily výčitky svědomí. *Nemůžu nechat kamarády na holičkách,* rozhodl se. *Ne, když můžu pomoci.*

„Proměním se v ptáka a porozhlídnu se kolem,“ pronesl zdravě.

„Vždyť se už přece převtělovat nechceš,“ namítla Lusa.

„Na tom teď nezáleží,“ odpověděl Ujurak. „Můžu to udělat a možná je to i moje povinnost.“ *Když v tom cizím těle nezůstanu dlouho, měl bych se dokázat rozpomenout, kdo doopravdy jsem.*

Lusa k němu dokráčela po svých polštářcích a čenichem se dotkla toho jeho. „Díky, Ujuraku.“

Grizzlyho zahřálo u srdce, že baribalí kamarádka jeho pochyby chápe, a jen co v dáli zahlédl drobnou siluetu mořského ptáka, zaměřil se na ni. O pár chvil později už cítil, jak se scvrkává, a viděl, že mu hnědý kožich mizí a nahrazuje jej hladké peří černého kormorána. Přední nohy se mu vějířovitě rozvinuly do křídel a ze zadních se staly holé, hubené běháky. A než s novými zahnutými chodidly stačil zahučet do sněhu, za mocného mávání křídel se vznesl do vzduchu a rozlétl se vzhůru. Krajina pod ním klesala stále níž a níž, a tak pronikavě, vítězoslavně zakřičel. Už ho nesvazovala ani špetka strachu, místo toho teď cítil závratnou radost z mocných křídel, která ho nesla

stále výš a výš, a také cítil, jak mu mezi peřím proudí studený, hladký vzduch.

Ale jsem medvěd. Medvěd, jsem medvěd. Nikdy nesmím zapomenout, kdo ve skutečnosti jsem.

Kamarádi se mu mezitím scvrkli do tří drobných siluet na úpatí Mroží skály. Když Ujurak vylétl o něco výš, upozoroval, že jsou na ostrově a obklopuje je zmrzlé moře. Nedokázal přesně říct, kde zledovatělá krajina končí a začíná oceán, ale zahlédl útesy a místa, jež vypadala, jako by na ně vítr navál v tenkých vrstvách sněh. Nerostly tam vůbec žádné stromy, jen k čelní stěně útesu se lepilo pár slaboučkých keříků.

Ujurak opsal nad celým ostrovem kruh; na nejvzdálenější straně spatřil mrože, celou haldu mrožů na pláni u moře, namačkaných jeden na druhého těsněji než larvy pod kamenem. Vrhł se střemhlav dolů a pohledem putoval po jejich lesklých hnědých tělech, kníratých tvářích a zahnutých klech. Sněsl se tak nízko, až někteří zakláněli hlavy a chňapali po něm čelistmi.

Tůdle! vysmál se jim v duchu a jedním jediným máchnutím křídel znovu nabral výšku. Dneska si kormorána nedáte!

Vtom ho ovanulo mroží pižmo; znechuceně se podíval dolů, jak se celí otlí kloužou jeden po druhém jako obrovští slimáci. Mroží mimina nesnesitelně vřeštěla a vzduchem se rozléhalo hromové burácení dospělých samců.

Fuj! Musím si dát pořádný pozor, abych se nikdy neproměnil v mrože!

A zatímco Ujurak plachtíl nad útesy zpátky, slétla k němu střemhlav samice kormorána, složila křídla k tělu a varovně zakřičela.

„No dobře, dobře, už odsud mizím!“ zavolal na ni Ujurak a správně vytušil, že má samice někde poblíž hnízdo.

Bryskně zamířil zpátky do vnitrozemí a vmžiku v sobě potlačil panický strach. Na okamžik totiž zaváhal, kudy se má vrátit k Mroží skále. Pak ale zahlédl povědomě pokroucenou siluetu, spolu s třemi medvědími kamarády, kteří u ní trpělivě čekali.

Slunce už pomalu zapadalo, když Ujurak přistál v závětrí skály a proměnil se zpátky do medvědí podoby. Ze začátku si připadal poněkud těžký a nemotorný, chyběla mu ona svoboda prudce se vznést vzhůru, ale pak v něm zase vzkypěl jemu dobře známý pocit pohodlíčka zavalitého hnědého grizzlyho. To do *tohoto* těla patří.

Medvědí kamarádi se kolem něj hned vzrušeně nakupili.

„Cos viděl?“ vyzvídala nedočkavá Lusa.

Ujurak si všiml, že má černá baribalka kožich zase napudrovaný sněhem. „Cos dělala, tys v něm válela sudy?“ neodpustil si.

Luse se do tváře nahnul ruměncem, vyhnula se grizzlyho pohledu. „Spadla jsem do další závěje,“ přiznala barvu.

„To je teď fuk.“ Kallika se dychtivě pídila dál. „Tak už nám konečně řekni, cos viděl.“

Ujurak jim popsal ostrov i útesy a smradlavé hromady mrožů. „Je jich tam moře. Že bysme nějakého ulovili, na to zapomeňte.“

Toklo se zatvářil zklamaně, ale nechtěl se hádat. „A co teda máme podle tebe dělat?“

„Vydat se do samého srdce ostrova, na jeho nejvyšší část,“ odpovéděl Ujurak a trhnul tím směrem hlavou. „Mohli bychom

tam najít keře a prohrabat se až k zemi. Už se ale stmívá. Navrhuju strávit noc tady a vyrazit až ráno.“

„Já už ten brloh nemůžu ani cítit,“ zavrčel Toklo. „Navrhuju jít hned.“

„Jo, jo!“ přidala se Lusa a vzrušením lehce poskočila. „To zvládnem, poputujeme v noci.“

Ujurak se letmo ohlédl po Kallice a přikývl. Toklo se ihned ujal vedení a všichni společně vyrazili do samého srdce ostrova. Ujurak cítil, že se medvědí kamarádi nebojí putovat tmou, protože pod sněhem cítí zem, a nikoliv led nebo vodu.

„Mají pocit, že už jsou doma,“ poznamenala Kallika, která kráčela po jeho boku.

Ale nejsou. Ujurak ze sebe nedokázal setřást obavy. Nikdo z nás není. A možná už ani nevíme, kde náš domov vlastně je.

KAPITOLA DRUHÁ

TOKLO

Toklo cítil, jak mu v tlapkách mravenčí nová síla. Hopsal vzhůru po svahu do samého srdce ostrova, spolu s Lusou, která vedle něj měla co dělat, aby popadla dech. Pod tlapkami velkého grizzlyho stále ležel hluboký sníh, a přestože bílou, jednotvárnou krajinu na hony daleko nikde nic nepřerušovalo, cítil se Toklo docela jinak, když teď věděl, že se pod sněhem nachází zem.

Už žádná věčně slaná voda s tuleni a velrybama, co plavou všude kolem, zabručel si v duchu spokojeně. Konečně tvrdá, pevná půda pod tlapkama, do které si můžem vyhrabat brloh. Tady se bude o kořist jen zakopávat. Úplně to cítím v kožichu, i přes všechny sníh. Já -

Vtom ho z rozjímání vytrhla Lusa, která leknutím zapištěla. Černá baribalka zahučela do sněhu a byla ta tam; za okamžik ale vynořila makovičku zase ven a vyklepala si sníh z uší.

„To snad ne, další závěj!“ vykřikl Toklo. „Vážně, Luso, začínám si myslet, že to děláš schválně.“

„No jasně, já ten sníh přímo žeru!“ odsekla nakvašeně Lusa. „No tak, honem, Toklo, vytáhni mě odsud.“

Hnědý grizzly se přebrodil sněhem až ke kamarádce, a jen co do ní zatlačil, vystrachala se na druhé straně závěje na pevnější povrch. *Dělá, co může*, pomyslel si v duchu, *ale stejně pořád bojuje s dlouhým spánkem*.

Jejich kratičké zdržení umožnilo Ujurakovi s Kallikou, aby za nimi v Toklových šlápějích honem přiklusali. Potom Toklo opět zamířil k vrcholu kopce, ležícímu v samém srdci ostrova, jak jim navrhl Ujurak. A znovu se velkému grizzlymu vybavilo, jak se kormoránovo lesklé peří scvrklo doztracena, ven se vypouplilo kamarádovo tělo a zase nabylo známé podoby malého hnědého grizzlyho.

Zvláštní, přemítal v duchu Toklo. *Už jsem si tak zvykl, že Ujurak pořád mění podobu, že už si ani nevybavuju, jak mě tehdy příšerně vyděsilo, když to udělal poprvé*.

Najednou se zastavil. Do čenichu mu vlétla nová vůně; bylo to už tak dávno, co ji naposledy zavětril, že ho to na okamžik úplně ohromilo.

Kořist!

Nebylo to však pižmo ryby nebo tuleně, ale teplé, chlupaťoučké kořisti – a byla přímo před ním.

„Zůstaňte na místě!“ sykl na medvědí kamarády a letmo se po nich ohlédl. Přikrčil se ke sněhu, vyplížil se vpřed a nechal se vést dráždivou vůní vábivého pižma. Ať však zkoumal zasněžený kopec před sebou sebevíc, nezakopl ani o starý ram-

pouch. Objevil se jen měsíc, jenž polil svah stříbrným světlem, ale hladce umetený sníh nepřerušovala nikde jediná stopa.

Kde u všech duchů je?

Toklo postupoval vpřed, opatrně kladl jednu tlapku před druhou, a přestože se k němu pižmo linulo stále výrazněji a výrazněji, neviděl pořád nikde ani živáčka. Vtom přejel pohledem dvě malé černé tečky. Zničehonic sebou zaškubaly, a tak na ně zaostřil zrak.

Pecka!

Teď když už Toklovi došlo, s kým má tu čest, zřetelně rozpoznal siluetu zajíce polárního. Kožich měl celý bílý a kromě černých špiček slechů nebyl proti zasněženému kopci skoro vůbec vidět. Zahrabával se právě do sněhu, ale jen co za ním Toklo vystřelil, dal se zajíc na úprk a tlapky mu po zamrzlém sněhu doslova letěly vzduchem.

Velkému hnědému grizzlymu ukrutně kručelo v břiše, s dupotem pádil za kořistí a nutil tlapky, aby pérovaly stále rychleji a rychleji. Na pár skličujících chvil si pomyslel, že mu zajíc určitě upláchne, ale pak se vzchopil, dlouhým skokem po něm hupsnul a za vítězného řevu zanořil zajíci tesáky rovnou do kožichu. Vmžiku ho pak jednou jedinou ranou do krku poslal na onen svět.

„Parádní skok, Toklo!“ radovala se Kallika, zatímco k němu s Ujurakem běžela.

Toklova pýcha se však ihned střetla se zklamáním. Zajícův kožich byl sice hustý, ale tělo pod ním droboučké a vyzáblé. *Konečně ale kořist z masa a kostí*, utěšoval se grizzly v duchu.

„Pojďte si dát taky,“ pozval kamarády.

Kallika s Ujurakem si sedli ke kořisti, ale po Luse se dočista slehla zem.

„Kam se, u sta duchů, propadla tentokrát?“ zabrblal Toklo a rozhlížel se kolem. Za příliš okatým podrážděním skrýval obavy. „Jestli zase zahučela do sněhový závěje, tak ať už si z ní vyleze sama!“

Zahleděl se po svahu dolů a všiml si, že v místě, kde prvně spatřil zajíce, Lusa k čemusi vzrušeně čichá ve sněhu.

„Hej, Luso,“ zakřičel na ni. „Ty si nedáš?“

„Dám si něco jinýho,“ odbyla ho černá baribalka. „Tady se ten zajíc prohrabával dolů, cítím listí!“

Drápy energicky zahrabošila ve sněhu, a Toklovi se přímo před očima vynořil z prašného sněhového valu malý prořídý keřík. Lusa si z něj uškubla hned celou větvíčku a celá šťastná ji začala přežvykovat.

„To je síla!“ zvolala hlasem utlumeným soustem. „Toklo, ty jsi vážně pašák!“

Toklo si pohrdlivě odfrkl. „Jak můžeš dávat přednost klacům před teplým zajícem?“ nešlo hnědému grizzlymu na rozum.

Lusa však měla plno práce s přežvykováním, a tak mu neodpověděla. Toklo jen pokrčil rameny. *Aspoň jsem jí udělal radost.*

Jen co dojedli, vyrazili znovu k vrcholu kopce. Jenže jak lezli stále výš a výš, svah byl stále strmější a strmější a Toklo začal cítit, že škrábe drápy po kameni. Sníh, který jej schovával, najednou zřídl, a jak se po něm grizzly drápal vzhůru, sjel stranou a odhalil pod sebou holou skálu.

Toklo se zrovna soukal na špičku obřího balvanu, když vtom

